

Kakšne otroke ima rada Marija?

II. Vsaka skrbna mati ima rada **snažne in čedno oblečene** otroke. Sami veste, kako je bila huda sodba in kako je bil nesrečen tisti dan, če je kateri izmed vas po nerodnosti ponesnažil ali celo raztrgal svojo obleko. Tudi tega še menda niste pozabili, kako je bilo brezuspešno vaše obotavljanje, če ste se bali mrzle vode, ko se je bilo treba zjutraj umiti. Seveda modre matere ne napravljajo otrokom gizdave in nečimerne obleke, zato da bi se skazovali pred svetom; a snažni in dostojno oblečeni pa morajo biti tudi v ubožnih družinah. Nečimernost je le draga, snaga pa je bolj poceni. Sv. Frančišek piše v svoji Filoteji o obleki: „Želel bi si, da bi bili vsi moji bogoljubni ljudje, moški in ženske, med vsemi vedno najlepše, pa najmanj imenitno in gizdavo oblečeni . . . Vsakdo naj se oblači po svojem stanu tako, da modri in dobri ne bodo mogli reči: „Preveč je“, pa tudi ne: „Premalo je“.

V sv. pismu je povedano, da je očak Jakob pokazal svojo pristrčno ljubezen do Jožefa s tem, da mu je dal napraviti lepo pisano suknjico. Kaj takega sicer nisem bral o nobeni materi; pa menda nam zato ni posebej zapisano, ker se že itak samoobsebi razume, da modra mati oskrbljuje čedno obleko svojim otročičem. Saj se poleg hrane sploh prišteva najimennitnejšim materinim opravilom: oblačiti in snažiti deco.

V starih izročilih se pa tudi bere o Materi božji, da je sama napravljala obleko božjemu Sinu; posebej se to omenja o oni obleki, ki je bila brez šiva in so vojaki zanjo vadljali po njegovi smrti na Kalvariji. V ljubki legendi je še povedano, da je Marija to obleko naredila še malemu Jezusčku in da je z njim vred rastla.

Torej vidite, da je bila tudi naša nebeška Mati zavzeta za lepo in snažno obleko, o kateri so celo preroki napovedovali, kaj se bo zgodilo z njo.

Vendar tukaj ne govorim o telesni obleki, tudi ne pozebej o oni obleki, ki jo je napravila najboljša

Mati svojemu najboljšemu, najsvetejšemu — božjemu Sinu, marveč moram le nadaljevati, kar sem pričel zadnjič, in opisovati ono dušno lepoto, s katero se prikupijo Marijini duhovni otroci svoji nebeški Materi, da jih ima posebno rada.

Poučil sem vas že zadnjič, kako zelo ljubi Marija nedolžne in izpokorne otroke. Sv. Cerkev ima pa že iz davnih časov navado, da to dušno lepoto, ki jo daje posvečujoča milost božja, primerja z lepo obleko — belo in vijočalsto. S snežnobelo obleko označuje prekrasno lepoto krstne nedolžnosti, z vijoličasto pa ono prikupno krasoto, v kateri se leskeče izpokrjena nedolžnost.

Če torej hočemo biti in ostati ljubljene otroci svoje nebeške Matere, moramo na vso moč paziti, da se nam dušna obleka ne omažežuje; če se je pa kaj omažeževala, da si jo hitro zopet osnažimo. Ali, da vam povem kar naravnost, brez primere: Trudite se na vso moč in zvesto rabite vse pomočke svete vere, da ostane vaša duša čista, brez greha, vsaj brez vsakega smrtnega greha; ako bi se pa kaj omažeževala, hitro jo zopet operite v krvi božjega Jagnjeta pri sveti izpovedi in olepšajte pri angelski mizi v sv. obhajilu.

O, kolikokrat svetne matere nujno naročajo otrokom: „Pazi na obleko; glej, da je ne omažeš, raztrgaš... Nikar ne hodi umazan po svetu“... Enako, se mi zdi, kliče tudi vam nebeška Mati, prečista Devica Marija. Za ohranitev te dušne lepote pa je izmed vseh pomočkov najkrepkejši: večkratno vredno prejemanje zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Smem reči, da nikjer nebeška Mati ne opazuje s tolikim veseljem svojih ljubljenih otrok kakor pri angelski mizi, ko jim streže njen preljubi Sin sam in jih gosti s svojo božjo hrano.

* * *

Na Laškem je živel pred več leti plemenit mladenci, **Hugon** po imenu, ki ga je bila njegova bogoljubna mati vrlo dobro vzgojila. Posebno mu je bila vcepila v mlado srce ljubezen do Matere božje, ki jo je prisrčno častil. Vzorno lepo je preživel prva mla-

dostna leta. Pozneje pa je prišel v slabe družčine in zabredel v marsikatero pregreho.

Vest pa mu ni dala miru in ga je zelo pekla. Vendar je še vedno častil Marijo in še dalje opravljal njej v čast one pobožnosti, ki jih ga je bila naučila pokojna mati. Gotovo mu je Marija izprosila ta dušni nemir. Kaj delaš, Hugon, kaj delaš? mu je klical notranji glas. Tvoja pot te pripelje v pekel. Ako umrješ, kaj bo s teboj? kaj delaš? kaj delaš? Na taka notranja očitanja pa je vzdihovaje odgovarjal: „Res je, da sem grešnik, a sem tudi častilec device Marije. Nobenkrat nisem opuščal molitve in nisem zanemarjal svojih navadnih pobožnosti. Marija mi bode pomagala.“

Marija mu je res pomagala, a ne tako, kakor je on mislil — brez poboljšanja in brez pokore.

Nekoč je bil na lovu in, ker je bil strasten lovec, je v svoji lovski gorečnosti predaleč zašel v samotен kraj. Silna žeja ga je mučila, a si ni mogel pomagati v oni oddaljeni pustinji. Kar se mu prikaže Mati božja kot lepo kmetsko dekle z jerbaščkom v roki, ki je bil napolnjen z najboljšim sadjem, toda ves blaten, in tudi sadja se je držalo polno ostudnega blata. Mladenič, silno žejen, si ne more kaj, da bi ne segel po sadju. Ko pa zagleda ostudno blato, hitro umakne roko in vzklikne: „Sramota, da se deva tako lepo sadje v tako umazano in grdo posodo!“ -- Zdaj se mu dá Marija spoznati in pravi z resnobnim glasom: „Glej, ravnotako je tudi tvoje češčenje. Samoobsebi je dobro in lepo; toda po tvojem slabem in grešnem življenju je vse onečeščeno. Kako naj takemu pomagam? Hugon, ako hočeš biti všeč mojim najčistejšim očem, izpremeni svoje življenje!“

„Mladenič se je tudi res popolnoma izpreobrnil in poboljšal ter nam zapustil nauk, da še tako lepe in dolge pobožnosti ne morejo biti Mariji všeč, ako bi bila naša srca grešna in ostudna. Marija hoče imeti snažne in lepo oblečene častilce! Brez obleke posvečujoče milosti božje se nikar ne drzni stopiti pred obličje prevzvišene nebeške Kraljice!

